

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 87/21
15.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Витошевић, председника већа, Јасминке Бакић и Предрага Васића, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Маринковић, адвокат из Београда, ул. Сарајевска бр. 44/1, против туженог ЈП ЕПС Београд Огранак РБ “Колубара” Лазаревац, Светог Саве 1, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 786/18 од 06.12.2018. године, у седници већа одржаној 15. априла 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 786/18 од 06.12.2018. године, у ставу првом изреке, и **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени да тужиљи на име накнаде штете због мање исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа исплати износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 16.7.2014. године као дана падања у доцњу, до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 786/18 од 06.12.2018. године и **ОДБИЈА** као неоснован захтев туженог да се обавезе тужиља да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.950,00 динара а **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 7.800,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи на име трошкова другостепеног поступка плати износ од 19.800,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 786/18 од 06.12.2018. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете због мање исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа исплати износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 16.07.2014. године, као дана падања у доцњу до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужилца да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.950,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против наведене пресуде тужилца је благовремено изјавила жалбу са предлогом као у жалби, опредељујући захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Тужени је доставио одговор на жалбу, са предлогом као у одговору..

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 у вези члана 402 Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Србије" бр. 72/11....55/14), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, је оценио да је жалба тужиле основана.

Према утврђеном чињеничном стању пред првостепеним судом, тужилца је била у радном односу код туженог до јуна 2014. године, када јој је радни однос престао услед одласка у старосну пензију. Тужилца је на основу Одлуке туженог о бескаматном зајму запосленима у РБ "Колубара" д.о.о. Лазаревац од 13.3.2014. године, на име одобреног зајма исплаћен износ од 50.000,00 динара. Чланом 1 Одлуке одобрен је бескаматни зајам запосленима у РБ "Колубара" д.о.о. Лазаревац на дан 13.3.2014. године. Чланом 2 Одлуке предвиђено да ће се исплата зајма извршити у фиксном износу од 50.000,00 динара, за сваког запосленог, те да ће се запосленима који су обављали послове на радним местима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем износ зајма исплатити у висини од 72.800, динара (у који износ је укључен претходно наведени износ од 50.000,00 динара). Чланом 5 Одлуке прописано је да запослени коме престане радни однос пре почетка отплате зајма или пре истека крајњег рока за отплату зајма у обавези је да неотплаћени износ зајма врати приликом престанка радног односа. Из Изјаве тужиле од 14.3.2014. године, утврђено је да је на основу члана 123 Закона о раду, тужилца сагласна да у случају престанка радног односа надлежна служба обрачуна зараде, изврши обуставу неотплаћеног износа зајма од његове зараде, накнаде зараде и других примања. Тужилца је приликом исплате отпремнине, као пензионисаном раднику, у јуну 2014. године, једнократно одбијен износ од 50.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да побијана изјава која је дата у вези узетог зајма није супротна принудним прописима да би била апсолутно ништава, те да тужени није незаконито извршио обуставу од отпремнине тужиле, и закључио да је тужилца дала сагласност да јој се од зараде,

накнаде зараде и других примања изврши обустава неотплаћеног зајма, а изјава тужиоца је дата у складу са чланом 123 Закона о раду, и извршена обустава неисплаћеног зајма. Првостепени суд је оценио да је побијаном изјавом од 14.3.2014. године, тужиља располагала својим правима из уговора о зајму, да је тужиља као дужник новчане обавезе, својом вољом, потписивањем изјаве прихватила услове из члана 5 Одлуке о бескаматном зајму, те је с позивом на правила из члана 557 и 562 став 1 Закона о облигационим односима, као неоснован одбио постављени тужбени захтев, јер је исплатом зајма настала тужиљина обавеза да зајам врати у случају престанка радног односа, о чему је дала писану сагласност.

Према правилима из члана 123 став 1 Закона о раду (“Службени гласник РС” број 24/05...75/14) послодавац може новчано потраживање према запосленом наплатити обустављањем од његове зараде, само на основу правоснажне одлуке суда у случајевима утврђеним законом или уз пристанак запосленог.

Отпремнина, коју је послодавац у смислу правила из члана 119 став 1 тачка 1 истог закона дужан да исплати запосленом при одласку у пензију, спада у примања из радног односа која се према изричитим правилима из члана 105 став 3 истог закона не сматрају зарадом. Исказ да је запослени дужан да неотплаћени зајам врати послодавцу при престанку радног односа, садржан у назначеној одлуци о бескаматном зајму, може бити основ за обустављање од његове зараде новчаног потраживања послодавца али не и основ за обуставу исплате отпремнине.

Осим тога, према опште обавезујућем правном схватању Уставног суда исказаног у одлуци Уж.бр. 177/2007 од 04.06.2009. године Уж.бр. 798/2009 од 17.11.2011. године и Уж.бр. 5107/2010 од 20.11.2013. године, донетим по уставним жалбама других лица у истоврсној чињеничној и правној ситуацији, исплата отпремнине представља један од законом утврђених облика правне заштите запослених у случају престанка радног односа, који се у смислу члана 60 став 4 Устава нико не може одрећи, због чега је Апелациони суд у Београду преиначио одлуку садржану у ставу првом изреке ожалбене пресуде и усвојио тужбени захтев, обавезујући туженог да тужиљи исплати, по основу умањења отпремнине приликом одласка у старосну пензију, износ од 50.000,00 динара.

Како је тужиља успела у спору, преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка и одбијен захтев туженог као неоснован и у складу са одредбом члана 154 и 155 Закона о парничном поступку обавезан тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати укупан износ од 7.800,00 динара, и то на име судске таксе на тужбу и првостепену пресуду у износу од по 3.900,00 динара,

Имајући у виду постигнути успех странака у поступку по жалби, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова другостепеног поступка плати износ од укупно 19.800,00 динара, на име састава жалбе у износу од 12.000,00 динара, и на име судске таксе на жалбу и другостепену одлуку у износу од по 3.900,00 динара док је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен.

На основу изложеног, применом одредби члана 394 став 1 тачка 4, 401 став 1 тачка 3 и 165 став 2 Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11..55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Снежана Витошевић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**